

Jizerská 50

aneb co přežiješ, to tě posílí.

rok 2013

Jak již název napovídá, nepůjde o nic romantického, takže slabším povahám již na počátku doporučuji četbu tohoto dokumentu ukončit, jinak by jste mohli mít noční můry. Jedná se totiž o drsné drama až do konce ☺. Ale po pořádku. Pro náš kolektiv začíná Jizerská padesátka cedulí konec Olomouce. Již zde se práskají šampusy, otvírají se rumy a jiné

nádoby... . Letos nás jela na Jizerskou padesátku šestice borců sportovního klubu TriSK Olomouc, spravedlivě rozdělená do dvou bouráků, tím samozřejmě myslím plechové miláčky. První skupina tvořená Pekim, Dančou a vždy na všechno připraveným Mírou vyrazila směr Liberec v naleštěném „citronu“, skupina druhá Ruda, Meki, Žožin vzápětí za nimi v „narvaném“ a mírně oprýskaném Šarikovi. Letošní cesta směrem na Jizerku spíše připomínala cestu ze zimy do jara, jelikož na Hané panovala opravdu zima, kupodivu tu bylo i několik centimetrů sněhu, ale přejetím bájného kopce Mohelničáku, jakoby jsme se dostali do jiného světa, kde panovalo skutečné jaro. Bylo poměrné teplo , po sněhu ani památka. Cesta z města ubíhala poměrně rychle a přerušila ji jen oblíbená zastávka na benzince ONO.

Do města Liberec, na registraci do obchodního centra NISA, jsme dorazili těsně před 10 hodinou ranní. Každý rok se divíme, že je registrace někde jinde, a jak to tak jde v letech, tak příští rok bude snad někde venku. Letos totiž již byla na chodbě a jedné menší místnosti, abych byl pravdivý tak registrace byla v místnosti a stánky byly na chodbě, ale jak říkám, pokud bude takovýto trend, tak příště to snad bude před obchodňákem ☺. Vlastní registrace na závod probíhá již několik let bez problému, usměvavé hostesky se zeptají na Vaši identifikaci a pokud ji jim sdělíte, letos s tím nebyl problém , jelikož Peki řídil ☺, vyhledají Vaši igelitku s čipem a dalšími asi pěti kilogramy papírových materiálů. Při pohledu do útroby registračního balíčku si vždy a vždy říkám, kde je ta startovní tisíčovka, a to závod hradíme již v měsíci září jinak se cena ke konci roku vyšplhá neuvěřitelných 1700 Kč. Letos v prostorách registrace opět nechyběl trenažér běžeckého lyžování, který někteří z nás vyzkoušeli. Žožin ho málem strhl ☺, když finišoval s Mírou. Po úspěšné registraci a málem bych zapomněl zakoupení upomínkových předmětů na tento závod a dětem nějakých dárečků, se přesouváme přes celý Liberec směrem do prodejny s běžeckým materiálem SPORT NYČ. Radim zde sice není, ale vše zastupuje zdatná ségra. Po prvotním přivítání, padla skoro celá láhev slivovice, to není způsobeno, jak by si mohl někdo mylně vykládat tím, že bychom to vypili my TriSkáci, ale zaměstnanců co rádi okošťují „moravskou“ je více, si

někteří odvážní jedinci z našeho týmu měří svoje chodidla, aby mohli konstatovat, že jejich nohy jsou nejlepší resp. aby si mohli udělat alibi, pokud jim to tak neběhá, jak by si přáli. Zvláště pak nohy Míry jsou exkluzivní. Letos jsme se zde zdrželi poměrně hodně dlouho, myslím si, že za ty roky co jezdím nejdéle, ale utužování vztahů stojí

nějaký čas, a tak času stráveného v prodejně nelitujeme. Je již skoro po dvanácté a vyrážíme do místa ubytování, na chatu Prezidenstká. Již se všichni těšíme, jelikož loňský pobyt na Královce byl sice dobrý, ale známe i lepší ☺. Jsme zvědaví, jak proběhla skoro dvouroční rekonstrukce, tohoto kultovního svatostánku běžeckého lyžování v Jizerských horách. Z počátku si říkáme, na čem budeme lyžovat, sněhu je tu míň než v Olomouci, ale příjezdem do Bedřichova a stoupáním na zmíněnou chatu postupně sněhu přibývá, i když jsme zvyklí na jiné porce. Šarik vyjíždí díky prázdné silnici bez problémů, Citronek potkává v tom největším stoupání protisměrný vůz a musí přibrzdit, což ho stojí rychlost a kola začínají prokluzovat. Jediným řešením jsou řetězy. Již ji vidíme, již ji cítíme..., tak by se dal přirovnat příjezd na Prezidentku. Rychle se ubytováváme, letos máme jeden čtyřlůžák a jeden dvoulůžák. Takže rozdělení je poměrně jasné, jen Mira měl chvíli pochybnosti ☺. Začíná menší hodování a degustace přivezených ředidel. Do stopy směr Šámalka a Hřebínek vyrážíme v 14:30. Na sněhu stojíme opět po roce a je to docela znát, menší kopeček a člověk je zadýchaný, to samozřejmě platí jen pro mě, netrénovaného, ostatní sportovci jsou na tom poměrně lépe, i když technika není úplně excelentní, zbytky starých vosků mohou dělat problémy, ale většina to vždy utrhne rukama. Na Hřebínek (Kiosek) dojíždíme tak, že ho stačíme, tak akorát zavřít, což se nám ještě nikdy nestalo, takže další „kuriozita“ do sbírky. Zpět na chatu to bereme přes Šámalku, kde si chceme dát jednu Plzničku. Bohužel ta není, dle paní vrchní připomínající Sáblikovou, bude až v pátek, a tak nepohrdnem jedním extrachmeleným. Na chatu přijíždíme již za pozdního soumraku. Lyže házíme do lyžárny a rychle se převléci, osprchovat a hupky dupky na večeri a do restauračky, kde trávíme zbytek, večera. Zábava sice nevázne, ale jsme nějak unaveni, a tak jen sedíme a čumíme, občas z nás vyleze nějaké to moudro. Ruda a Mira se psychicky připravují na zítřejší volnou třicítku. Pro neznalé, to není volná žena v nejlepších letech, ale bruslařský závod na běžkách, který měří kupodivu 30 km. Na pokoj jdeme něco okolo desáté hodiny a za celý den toho máme plné zuby, takže jen pár doušku dobré slivovičky, dorážíme zbytek nakouslých řízků, sekaných, salámů a pomaličku usínáme, za pěkného ševlení vetru a sněhu. Snídani máme domluvenou na osm

hodin... Ranní vstávání, pohled z okna říká, že pořád sněží, již od večera padá a bude ještě padat... Ranní hygiena spočívající ve vypláchnutí pusy desinfekčním 52 %roztokem a jdeme na snídani. Jsme zde první, žádný nával, stoly se prohýbají pod dobrotami, párečky, volská oka, sýry, salámy, buchty, koblihy, máslo, kečupy, hořčice, myslí, mléko, čaj, káva, no prostě vše co má být na pořádném švédském stole, snad jen slanina chyběla ☺. Hodujeme jak se patří. Kluci, Ruda a Mira, mají dnes závodní den, a tak to se snídání moc nepřehánějí, start mají sice až v 10 hodin, ale je na nich již znát menší starták. Ostatní v klidu posnídají a na pokoji kujeme plány, jak je povzbudíme. Po dohodě se Žožinem vyrážíme proti směru závodu s cíle, že ulovíme pár exkluzivních

snímečků našich borců, jak běží v čele peletonu. Bereme to směrem přes Hřebínek(Kiosek) v protisměru závodu. Počasí je neustále stejné, sem tam silně postěhuje, sem tam hustě sněží a sem tam je z toho válnice jako prase. Očekáváme, že kluky potkáme při sjezdu ze sv. Máří, a tak se také děje, první Mira s náskokem okolo 20 minut před Rudou. Než Žožin vytáhne foták a jeho zmrzlé baterky stačí vyloudit nějakou energii, tak jsou fuč. Stoupáme směrem na Čihadla, stopa je a není, většinou je zafouklá novým sněhem. Konečně jsme nahoře na Čihadlech, zkoušíme projet nový úsek závodu, který pořadatelé připravili, po letitých zkušenostech z úseku obousměrného mezi Čihadly a Knajpou. Stoupáme do výšky přes 1000m a poté krátce sjíždíme ke Knajpě. Máme štěstí, dřevěnou budku právě opouští Eskymáci ☺ lépe řečeno dívčí lyžařský zájezd. Slepíčárna je poznat již zdaleka ☺. Vkrádáme se dovnitř, kde opravdu nikdo není. Teplem se zamlžuje, vše co máme, dáváme čajík bez chladiče. Již v tuto dobu toho mám plné zuby, netrénovanost je znát, a to jsme teprve někde na 20 km. V teple je dobře, ale my musíme sjet do Kristiánova a poté na Šámalku a nazpátek k chatě. Z tepla se mi vůbec nechce. Při východu mě chytá menší zimnice, kterou překonávám zvýšeným pohybem. Výstup do kopečka na Rozmezí zimnici zahání a nastává nejhezčí úsek dnešní trasy, sjezd přes Kristiánov na Šámalku. No hezký by byl, kdyby...,kdyby nebylo čerstvě nasněženo, takhle to bylo tempo jako tank, do kopečka to sice neklouzalo, ale s kopce to vůbec, ale vůbec nejelo. Konečně jsme na Šámalce. Nevím, zda toto místo má nějaký genius loci, nicméně před rokem v tuto dobu jsme zde potkali Davida Vávru, no a letos tomu nebylo jinak. Bohužel od fotografie s tímto známým umělcem, hercem, spisovatelem a spoluzakladatelem divadla Sklep, nás dělilo zamlžení čehokoliv čím bylo možné fotit. Ale je to náhoda, nebo ne ☺? V Jizerkách jsme ho během následujících dnů již

nepotkali, ale slyšeli o něm ☺ . Ještě chyběli ti hasiči z Vesce, které jsme letos nepotkali. Po jedné Plzničce se vydáváme zpět do místa přechodného pobytu, tedy na chatu Prezidentka. Je již poměrně tma a teplota taky citelně klesá, chumelí pořád, a tak než dojdeme na chatu tak napadne dalším 2-3 cm sněhu. Na

chatě gratulujeme Rudovi a Mirovi k úspěšnému zakončení závodu, dáváme teplou sprchu a házíme se do gala, jdeme totiž volit, a to celá naše grupa. Cestu do Bedřichova, kde se nachází volební místnost, si krátíme tobogánem, ale ještě než hodíme hlasy do urny, tak se zúčastňujeme slavnostního zahájení Jizerské padesátky. Je to poprvé za těch sedm let co jsme tento akt navštívili. Zima nás, ale zahání do volební místnosti, spíše místnostky. Na malém prostoru se tlačí již několik nedočkavců a je zde opravdu přeplněno. Jako z grotesky resp. dob minulých mi připadá příběh, kdy před námi před budovou zastavuje autobus, vybíhají nějací lidé, pokouší se odvolit, což se jim daří a zase autobusem odjíždějí. Místnost se po tomto aktu trošičku vyprázdnila, a tak může volit „naše“ uvědomělá grupa. Několik foteček na památku při volbě prezidenta a vracíme se nazpátek. Cestou se zastavujeme na Lesní chatě, ale je zde doslova a do písmene přecpáno. Před chvílí totiž skončil slavnostní ohňostroj, a tak lidé pokračují v zábavě. Nezbyvá nám než vystoupat tobogánem a zkusit štěstí na Královce, kde jsme byli minule ubytovaní a máme na tuto chatu nezapomenutelné zážitky ala „junior“. Usedáme a zjišťujeme, že se zde nic nezměnilo, personál je stejný, světla jedou naplno, a tak si s chutí objednáváme břečku zvanou Klášter. Odpověď paní vrchní, že Klášter není nás nepotěšila, ale ani nevydělala, a tak si dáváme břečku číslo 2 – Gambrinus. Žožinovi, který při objednávce nebyl přítomen, tuhle důležitou informaci však neříkáme ☺. Ten si pochvaluje, jak se Klášter zlepšil, do té chvíle než mu skutečnost opravdu prozradíme. Jedno stačilo a přesouváme se na naši rodnou půdu na Prezidentku. Předpokládáme menší oslavičku s večeří, přeci jenom je to poslední večer, kdy si můžeme dát více do těla, sobota to odbourá a v neděli je závod, říkáme si všichni. Večer začíná poměrně zvolna a na chatě pozorujeme, jak se nám postupně boří organizační výbor závodu, včele s hlavním organizátorem. Postupně odpadají další a další, i když některým to extrémně dlouho trvá a je až neskutečné co dokáží do svých těl za kombinace dostat. Je asi jedna hodina po půlnoci, když polední člen organizačního výboru dopíjí a odchází resp. plazí se z chaty ven. Sláva prostor je pouze pro nás, a jak jsme do této doby byli mrtví, tak jakoby nás polili živou vodou. V klidu si dáváme s vrchními a ostatním personálem chaty po kalíšku cca 3 x :-), nějaké to

pivko a na závěr jednu lyžu ☺

Pro ty co nevědí co lyže je, tak je to takové dlouhé dřevo, na jednom konci opatřené kováním, na straně druhé zvednutou špičkou a místo vázání jsou zde vysoustružené dírký pro štopečky. Velká lyže je pro 10 malá pro pět. Volíme samozřejmě větší, vždyť jsme borci. Na pokoj se vrátíme při příchodu pekaře, který

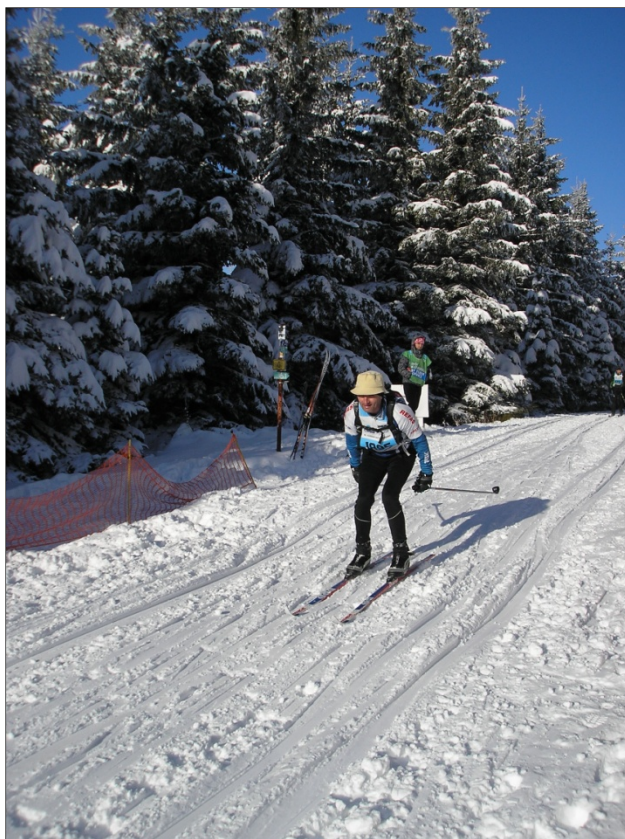
dovezl ranní pečivo něco málo okolo půl čtvrté. Někteří již mají dosti, někteří ještě konzumují zbytky jídel z domovů, např. Peki zbouchl celou mísu těstovin, Žožin přišel o lovečák, apod. ☺. Po dlouhé noci vychrupujeme a mimo snídani, kterou absolvujeme, pokračujeme v odpočinku do cca půl dvanácté. Na odpoledne nasazujeme lyže a jedem po čtvrté trase Hřebínek, Šámalka, vyjet opici. Nohy jsou těžké a dech nestíhá. Na chatu se vrátíme opět ve čtyři hodiny, rychlá sprcha a jdu mazat v domnění, že v lyžárně bude přeplněno. Jaký to omyl, na chatě jsou po dvouleté odmlce snad jen tři kousky. Lyžárna zeje prázdnotou a tam, tam jsou doby, kdy se zde nedalo namazat ani před půlnocí závodní noci. Jelikož závod jedu já, Ruda a Mira, a ti dva na pokoji míchají jakési chemické lektvary, smutně mažu sám. Předpověď je jasná, zítra to bude „pravděpodobně“ na modrý extra. Venku chumelí a chumelí. Mažu několikrát fialovým na skluz, jednou na odraz zeleným základním a několik modrých zažehluji na odraz. Cca hodku a půl v lyžárně mě bere více sil, než si myslím, mám jakýsi splín, od čtvrtka mě trápí trošičku žaludek a není to nic moc příjemného. Přicházím na pokoj, kde to vypadá jako v chemické laboratoři, mimo vosků a klistrů všude prášky, gainery, tuby no prostě to co jsem nikdy nejedl. Odcházím se Žožinem dolů na pivko. Jelikož je již okolo osmé hodiny večerní, zkusím jít zalehnout a vyspat se na zítřejší ostrý den. Nemohu však usnout, a tak jsi jdu dát ještě jedno. Dole sedí Peki s Danou, klábosíme a spát jdu až v půl desáté. Noc je nekonečná, budím se každou půlhodinu vůbec mi není dobře. Starták to nebude, spíše vrcholí žaludeční krize. Někdy o půl druhé jsem pevně rozhodnut, že zítra nepojedu, jelikož problémy s trávicím ústrojím jsou skoro nepřekonatelné. Mirův budík v 06:30 budí celý pokoj a tedy i mě. Hledíme všichni z okna a na obloze absolutně vymetené, sluníčko pomalu vychází a vypadá to jako v pohádce. Že bych byl nějak odpočínutý, to se opravdu říci nedá, za noc jsem spal, tak dohromady, dvě hodky. Neustále se rozmyšlím, zda jet či nejít. Jsem skoro přesvědčen, že to nelze s takovými problémy absolvovat. Bohužel uštěpačné poznámky Rudy a zvláště pak Miry jsou tak silné, že chci jet musím. Říkám si, že to zkusím, maximálně odstoupím. Snídám dva rohlíky s veselou krávou, to je tak jediné

co do sebe nasoukám. Před devátou odcházím jako poslední z chaty, startuji ze šesté vlny, a tak mám do 9:25 trošku času. Na start jdu pěšky přes tobogán. Ještě se vracím pro mého maskota, kterého jsem dostal od dětí, bez něho to přeci nemohu zvládnout, a tak nesmí chybět v mém batůžku. Venku je pěkná kosa, na startu je cca -9

stupňů, na Jizerce(23km) bylo ráno -19. Co naplat, zalézám do mého koridoru, šestá vlna je moje nejlepší startovní pozice za tu dobu co to jezdím. Všichni čekáme na výstřel startovní pistole, abychom rozehtáli naše těla. Prohazuji pár slov s nešťastníky vedle mě. Probíráme zbrzlá těla, problémy s klouby a jiné nemoci, ale všichni víme, co nás za chvíli čeká. Okamžik přichází, ani nevím, kdo nás odstartoval, nicméně dav se dává do pohybu. Běžím do levé strany, kde si nazouvám lyže a pomaličku vybíhám, první metry jsou strašné a sám si říkám, co jsem to provedl. Silně chladný vzduch se dere do tváří, snažím se dýchat minimálně, ale do prvního kopečka to moc nelze. Chladný vzduch prochází krkem a docela studí. K rozcestí „U Buku“ se žene dav docela ostrým tempem, snažím se držet někde uprostřed, slyší a vidím fandit Pekiho a Žožina, nicméně mě předbíhá více lidí než, předbíhám já. Postupně se propadám dozadu startovního pole. Musím přiznat, že si vždy někoho vyhlédnu a za ním se snažím jet, což se mi více méně daří. Na Kristiánově toho mám již plné zuby a využívám první občerstvení, snažím se vyhýbat ionťáku a piji pouze čaj, dávám si svědomím velkého kopce hned tři kelímky. Čeká nás první ostrý kopec a nekonečné stoupání na Rozmezí. Jelikož letos nemám v podstatě s kým soupeřit, Peki a Žožin zůstali dole s operovaným kolenem, Dana s antibiotiky a Ruda s Mirou jsou již někde v polovině, snažím se především přežít a chovat se tak, aby se mi nekousla pumpa. Musím říci, že i kdybych měl s kým soupeřit, tak stejně by nebylo čím, tělo moc neposlouchá pokynů mozku a dělá si co chce. Míjíme „Jagrovu smrt“ což je památník někde v půlce kopce a v hlavě si říkám, že bych zde měl nerad svůj, tempo neustále zvolňuji, tak abych si toto přání splnil. Nakonec stoupání nebylo až tak hrozné, ale tempo také nic moc, podle čísel vidím, že nás dojíždí další vlna, to mojí psychice moc nepřidává. Na Čihadlech vidím už první závodníky, kteří se vrací, já jsem na cca 10 km oni na 30 km. Žaludeční křeče se neustále udržují, ale lze s nimi ještě nějakou dobu jet, a tak pokračuji směrem na druhou občerstvovačku, kde opět svoji žízeň hasím slazeným čajem a hlad zaháním kouskem tatranky. Je to mírně z kopce, ale lyže mi moc nejedou, neustále mě někdo předjíždí. S vidinou, že bych mohl doběhnout, alespoň do poloviny závodu pokračuji na další úsek. Cesta Hraniční - Jizerka je nekonečná, je to mírně do

kopečka a zde se pozná kvalita lyží a především, hmotnost lyžaře. Zatímco jiným ladně klouzají stačí jim soupaž, já běžím no běžím šourám se během střídavým. Energie pomalu dochází, blíží se malý hupek, kterým se překonává Vlašský hřeben k Jizerce resp. k rozcestí Bunkr. Kupodivu do kopce mi to jde docela dobře. Pět kilometrů před Jizerkou a tedy i půlkou tratí chytám, první, hodně velkou krizi. Utěšujeme fakt, že na Jizerce je odstavný autobus, a že pokud vzdám, tak nikam moc nemusím po svých. Opravdu v krizi dojíždím do poloviny závodu, je něco okolo půl jedné a já toho mám plné brejle. Čaje mám již až po zuby, teče mi ušima a na jídlo nemám absolutně chuť. Je mi opravdu blbě. Zkousím se vykašlat, ale spíše to vypadá, jako bych se

pokoušel vyblít. Kolemdučí si nutně musí myslet, že tak do minuty je po mě. Chvilíčku přemýšlí, že to vzdám, volám Žožinovi a Káje, že jsem dojel do půlky, a že to hodlám položit. Z telefonu, se ozývá, že TriSKáč nic takové nepřipouští a ve chvílích nejhlubší krize se zatne a závod dokončí. Říkám si, že za pět kilometrů je další občerstvovačka a další záchranáři, kdyby náhodou. Pomaličku vyjíždím vstříc druhé polovině závodu. Na Smědavu, je to sice „jen pět kilometrů, ale ta rovina a čtyři hupy jsou nekonečné. Ne nadarmo se tímto cestě říká Promenádní. Cítím se jako po velké pařbě, nemohu se pořádně nadechnout, půlky mám zatažené, abych se nepos... Pánu bohu slibuji cokoli jen ať dojedu, postupně mě v hlavě probíhá několik příběhu, zkousím přemýšlet o škole, kupodivu o dětech i ženě, proklínám kamarády, kteří mě ráno přesvědčili k tomuto činu. Chtělo by to něco hořkého. Těsně před konce Promenádní, při sjezdu na Smědavu uvažuji, že zastavím u „Kiosku“ kde mají vystaveny různé chmelené produkty, nicméně stojí zde záchranáři a horská služba a tak mozek velí, že tato chvíle není ta pravá, co by si pomysleli. Jen s velkým sebezapřením dorážím na další občerstvovací stanici na Smědavě na 29 kilometru. Do těla dostávám hrozinky a zase ten čaj, toužím po jednom pivku, resp. po něčem hořkém. Vedle je žluté auto se záchranáři a já se snažím myslet na to, abych to ještě zkusil. Po malém oddechu, kdy ale začínám dost chladnou, vyrážím do zběsilého, zabijáckého kopce, jehož půlka, tedy cca 2 km se jde pomalu stromečkem. Cítím, že hrozinky mi trošičku pomohli a dodali energie. Cesta mi zde trošičku rychle ubíhá nicméně k nějakému alespoň průměru to má hodně daleko. Pomaličku dorážím na Knajpu, kde se trasy kříží malý šlupek a již na mě čeká delší mírné klesání až na Hřebínek. Bylo by to krásné, kdyby to jelo, ale sníh je tupý, i když musím přiznat, že počasí bylo po tuto dobu absolutně krásné a asi žádný rok od doby co „Jizerku“

jezdíme, nebylo takhle hezky za takového sněhu. Nic naplat běh střídavý je běh střídavý. Těsně za Čihadlama se zavěšuji za neznámého závodníka, se kterým držím tempo až na Hřebínek. No tempo oba se ploužíme, ale stejným tempem, takže mě to vyhovuje. Občas někoho předběhmeme, ale jsou to spíše jednotky než nějaké desítky. Je vidět, že slunce pomalu zapadá a postupně se ochlazuje, den se krátí. Začínám pozorovat, že se mi lyže pomaličku rozjíždějí, asi se mi ošoupal odrazový vosk ☺. Na Hřebínek dojíždím cca v 14:30 a jsme totálně grogy, nohy necítím, prsty mám omrzlé, zimnice se mnou lomcuje. Je pravda, že toto místo je již poměrně blízko cíle a i civilizace je zde opět znát, nicméně do cíle to ještě je nějaký kousek včetně

nepříjemné Olivetské hory. Opět jako minulý rok mě zachraňuje pán s párky a hned si dávám jeden libový kousek. Toužím i po polévce, ale ta letos nebyla a nebo jsem ji pro svoji slepotu neviděl. Je pravda, že jsem letos absolvoval JIZ50 bez brýlí, které semi podařilo rozbít na chatě. Posílám SMS Žožinovi o své poloze a vyráží na posledních devět kilometrů. Nějak moc nechápu co se, se mnou děje, ale jako bych po sněžení párku nabral nový dech, jakoby teprve začínal závod. I lyže mi jedou jaksi jinak. Křeče jsou slabší a slabší, a tak se konečně mohu odrazit, tak jak chci. Na posledních kilometrech konečně závodím! Předbíhám několik desítek lidí, kteří koukají, kde se ve mně bere ta síla. Jede se mi opravdu lehce a ani nezaznamenávám stoupání na Olivetskou horu ani dříve problémový sjezd na rozcestí „U Nové louky“, už vidím rozcestí „U Buku“ a poslední sjezd na stadion. Na stadionu ještě bojuji s nějakým lyžařem a porážím ho o špičku lyže. Posledních devět kilometrů bylo pro mě absolutně perfektních. Obsluha mi odepíná čip a dostávám pamětní odznáček. Jsem rád, že jsem v cíli, ani si nedovedete představit co se děje v mém nitru. Volám Káje, že jsem dojel, posílám sms na chatu a nastává poslední fáze závodu, přesun zpět na chatu. Vyráším do tobogánu, těžce stoupám, při životě mě drží vidina teplé sprchy a odpočinku, pořád si opakuji, jsem to zvlád doprd... ja to zvládl. Omrzlé prsty na nohou již delší dobu necítím a nepomáhá ani pohyb. Konečně vidím chatu a z okna pokřikujícího Rudu. Teprve nyní se mi do očí hrnou slzy, emoce začínají působit. Rozrážím dveře chaty, lyže stavím k lyžárně, ať si je klidně někdo vezme a snažím se vystoupat několik schodů k našemu pokoji. Pozdrav ve stylu, že to bylo naposled a že vystupuji z TriSKu mi vydržel cca hodku ☺. Asi po 20 minutách teprve rozmrzám, čemuž napomáhá opravdu vařící sprcha. Tělo se pomaličku začíná vzpamatovávat z toho co se mu celý den dělo. Sbalení věcí a závěrečné pivo, rozloučení s personálem a

hupky, dupky směr Olomouc. Cesta zpět proběhla bez velkých problémů, domů dorážíme v 22:00 hodin. Do postele ulehám přesně o půlnoci, nicméně nemohu usnout. V ušních bubíncích slyším ťukot srdce. Usínám okolo třetí hodiny. O půl sedmé mě budí budík a vyrážím směr FN Olomouc, vzhůru do práce. Marně přemýšlím,

zda se mi to nezdálo, ale si ne, když na sobě mám tričko s logem JIZ 50. Do nějaké normální pohody se dostávám během úterý.

Pročítám si webové stránky jizerské padesátky a jsem sám na sebe hrdý, že jsem ten kusan ujel. Všude píší, že to bez tréninku nejde a asi mají pravdu, čím je člověk starší, tak je asi potřeba trošičku natrénovat, nestačí jen najet jako my ve čtvrtek 20 v pátek 30 v sobotu 10 a v neděli si dát jen tak závod. No a jak jsme vlastně dopadli.

Mira Mynář - 4:02:58, Ruda Hansgut - 4:16:46, Meki - 5:53:31. Jinak bych chtěl poděkovat ostatním zúčastněným za vytvoření báječné atmosféry, kdy se nikdo na nikoho nepovyšoval, všichni se upřímně bavili a všichni táhli za jeden provaz, i když určitě volili jinak než JÁ 😊. Takže kamarádi, přátelé příští rok SKOL.

PS: A poznatek na závěr... Pokud jste nachlazený, resp. pokud máte rýmečku, tak vždy zvažte zda se závodu zúčastnit, jelikož by Vás mohlo potkat to co mě, to znamená, že budete celou Jizerskou padesátku chrchlat a moc si ji neužijete 😊. Ještě jednou SKOL

V Olomouci, Bedřichově, na trati JIZ50 sepsal

dne 13.ledna 2013

MEKI